

GAZETA POPORULUI

Foaie politică-culturală **ASOCIAȚIUNII**

Intemeietori: Dr. N. Bălan, Dr. I. Broșu, și Dr. Silviu Dragomir.

Abonamentul:
Pe un an . . . 32 Cor. în vechiul regat 20 Lei
Pe o jum. de an 16 Cor. " " " 10 Lei
Pe 3 luni . . . 10 Cor. " " " 6 Lei
Abonamentele să se trimită la adresa:
GAZETA POPORULUI, Sibiiu.

Adresa noastră e:
„GAZETA POPORULUI”
Sibiiu, Strada Urezului Nr. 41.
Apare în fiecare Duminecă.

Inserțiuni și anunțuri se primesc la
Administrația gazetei.
Un șir cu litere mărunte întâia-oraș 1 cor.
a doua și a treia-oraș 80 fileri.

Alegerile pentru Congresul Național.

S'a cerut și în această „Gazetă” a poporului, ca preoțimea să-și facă rost de foaie proprie, ca acolo să se desbată lucrurile, cari privesc preoțimea. Vremile și împrejurările de azi nu-ne îngăduie să împlinim deocamdată această dorință. Dar de altă parte interesele preoțimii și azi, ca în tot trecutul nostru, sunt pe deplin aceleași cu ale poporului credincios, în cauze naționale ca și în cele bisericesti. De aceea noi nu ne sfiim să ne ducem cu gândurile noastre și în fața poporului și sperăm că nici cetitorii din popor ai acestei „Gazete” nu ne vor lua în rău nume dacă prin aceste rânduri vom vorbi mai mult preoțimii.

În 5 Septemvrie st. v. a. e. se vor întruni colegiile preoțești pentru a alege deputații din cler pentru congresul național al Bisericii ortodoxe. Tot atunci se vor stabili și candidaturile mirenilor pentru cari credincioșii vor fi chemați să-și dea votul, ca să-i reprezinte în congres. Fiindcă Congresul din acest an va avea chemarea să-și spună cuvântul, pe lângă alte multe cauze și asupra alor două lucruri mari: Unificarea bisericilor ortodoxe din întreg cuprinsul României mari și al doilea: așezarea celui mai chemat și celui mai bun al nostru în scaunul de mitropolit, — avem datoria, ca nici odată poate în trecut, să fim trezi și chibzuiți în încredințarea pe care o dăm celor-ce pe urmă, prin votul lor, au să hotărască soarta bisericii noastre ortodoxe de dincoace de Carpați.

Este lămurit în aceiași vreme, că hotărârile Congresului nostru vor trage greu în cumpănă la statorirea raportului dintre biserică și stat, fapt dela care atarnă multămirea îndreptățitelor așteptări ale preoțimii, ca și mângăierea drept credincioșilor noștri, legați adânc cu sufletul de biserică.

Legătura norocoasă dintre biserică și stat după dreptatea omenească și amăsurat adevărului dumnezeiesc o vor putea face numai oameni pe deplin pătrunși de însemnătatea pe care biserică o are în mijlocul neamului nostru, și mai întâi de toți un Vlădică care să aibă sufletul mare a lui Șaguna, înțelegerea lui largă, cură-

țenia morală, învățătura multă și mai presus de toate dragostea lui Hristos și dragostea către popor. Cine trebuie să fie urmașul marelui Șaguna în aceste vremuri schimbate, în cari poate pentru totdeauna se va hotărî soarta Bisericii?

Iată întrebarea la care trebuie să se gândească fiecare preot și chiar fiecare credincios înainte de a-și da votul pentru un deputat la Congres. Să ne dăm seama, dintre toți bisericanii noștri, care e cel mai demn și care s'a dovedit mai mult prin viața și activitatea sa, că ar fi în stare să îplinească nădejtile ce le avem de o viață biserică în stat nou.

Aș dori chiar, ca „Asociația clerului” în care am pus toată nădejdea unei îndreptări a stărilor rele din biserică, să nu întârzie a spune un cuvânt răspicat. Ea ar lipsi dela datorie, dacă nu ar da îndrumările de lipsă asupra celor ce ar fi să primească mandatul de deputat la Congres din cler ca și dintre mireni. Nu trag la îndoială că preoțimea fiecărui colegiu n'ar fi destul de pricepută, dar iarăși o hotărâre ar fi mult ușurată dacă i-s'ar da o privire preste toți câți ar avea să alcătuiască Congresul și din toate eparhiile.

Exprim aci dorința: Comitetul central al Asociației să facă fără amânare obiect de cumpănire lucrul, și dacă găsește de nimerit, să lanseze pe cale potrivită lista candidaților la deputație. Dealtă parte preoții, unul fiecare să se gândească nu numai cum să-și de-a votul pentru cineva, ci să-și tragă seama și cu aceea, dacă cel învrednicit de încredere va ținea să-ne reprezinte demn. Un lucru l'aș cere necondiționat, ca-ori-cine vrea să capete un mandat, să nu ne scotească pe noi preoți ca în trecut, buni a nu fi băgați în seamă, ci fiecare să-și țină de datorie a se anunța la preoțimea cercului, că dorește să fie ales, mireni ca și preoți. Ori atâta atențiune totuși merităm, iar sistemul păcătos din trecut trebuie să înceteze, când prin un bilet trimes din centru se comandau alegeren ca să fie pe placul celor cari nu s'ar fi simțit bine în fața unei controle drepte.

Preoți cât mai mulți, din cei mai buni, și numai mireni vrednici, de absolută încredere să între de astă dată în congresul național al bisericii noastre ortodoxe!

Preoțimea să stea la înălțimea vremilor.
Un alt preot.

Prin muncă la izbândă.

De-o vreme încoace putem citi adevărate vești în gazetă despre greve. Ce-or fi și acestea? se vor întreba mulți dintre aceia cari își preumbă ochii prin gazete. Nu-i nimic deosebit. Muncitorii, ori slujbașii, ori alți breasă de oameni se hotărâsc într-o bună zi să ceară sporirea lefurilor sau simplităților ulei stăpâni, amenințându-i că neîmplinindu-le cererea, vor înceta ori și ce lucru. Aastă încetare a lucrului, cu scaput de-a sili pe stăpân să mărească plata ori leafa, se chiamă grevă. Astfel cetim despre greva muncitorilor din fabrici, dela minele de cărbuni, dela căile ferate, și-acum în timpul din urmă despre greva bărbierilor și chelnărilor de prin birturi. Toți aceștia se plâng că n'au din ce mai trăi și stăpânii nu vor să le sporească plățile, cu toate că ei câștigă înzecit și însușit mai mult decât mai înainte. Nu vreau să intru aici în amănuntele unei întrebări, la care va fi foarte greu să dau repede un răspuns. Poate să aibă dreptate muncitorii, iar pedealtăparte și stăpânii vor mai avea de spus vre-un cuvânt din partea lor. În ori și ce caz aceste semne ale timpului nu sunt deloc îmbucurătoare pentru noi.

Și iată pentruce:

Nouă, ca țară proaspătă, cu mii de îndatoriri, trebuie să ne fie scumpă toată clipa. Din punctul acesta de vedere grevele ne pot numai păgubi. Pentruca să ieșim la liman verde, din greutățile ce avem să le purtăm, ar trebui să îndoim munca, iar nu s'o risipim prin neștiință și lipsă de înțelegere a scopului pe care-l urmărește România-Mare. În privința aceasta aș dori să aduc, pentru lămurirea tuturor, o pildă. Mei zilele trecute am cetit prin gazetă, că muncitorii din toate fabricile Germaniei, s'au hotărât să lucreze de-acum înainte nu 8 ci 11 ciasuri la zi. Iar câștigul de pe două ceasuri să nu-l ia dânsii, ci să-l predea de bunăvoie statului, pentruca să poată plăti mai repede birurile grele aduse pe capul lor de războiu. Iată un popor cuminte! Și numai neamurile înțelepte și harnice pot avea viitor în lumea aceasta a întrecerii și a hârnicii.

Il rog pe-acela, care se hotărăște să se pună în grevă, ca înainte de ce-âr înceta lucrul, să se gândească pentru un moment la pilda Germaniei. Și-apoi, după o chibzuială mai lungă, dacă scotește de bine, să-și încrucișeze brațele pe piept și să se întindă cu burta la soare...

Românii din America.

— Cu prilejul pornirii lor spre casă —

Vești bune ne sosesc de peste mare.

Românii din America, frații noștri dulci, pe cari asuprirea stăpânilor de tristă amintire dela Budapesta i-a silit să și părăsească vetrele și să treacă oceanul pentru o bucată de pâine, se reîntorc, plini de râvnă și de dorul muncii, la casele lor. Bine ați venit! Noi vă primim cu drag și ne întindem dornici brațele să vă strângem la piept, cu toată dragostea părintească, de care ciocotese și azi inimile noastre.

15 In clipa aceasta, când am înțeles că cel dintâiu vapor a lăsat porturile, ce forfotese de lume, ale Americii, o lacrimă de bucurie ni se strecoară din ochi. Ea izvorește tot de acolo de unde au pornit atâtea altele, surori de-ale ei, atunci când între țipetele de durere ale mamelor, între plânsetele soțiilor și jalea sfâșietoare a satelor, părăseați pentru cine știe câți ani de despărțire casele, curțile nemestiile, vițișoarele, lanurile voastre de grâu și secară sămânate în sudoarea frunții, tot ce-aveți mai scump, mai drag, mai stâns alipit de sufletele voastre. Cine făcea uneori drumul cu trenul dela Sibiu la Brașov, înainte de izbucnirea marelui război, își va putea reaminti ușor acele despărțiri zdrobitoare de inimă, când satul întreg petrecea la acea vreme în gară, ca pe un mort, și când, ce lua drumul lung al apelor Americii. Era cu neputință să stăruiești de față nemișcat. Toată lumea își ștergea lacrimile cu mâneca dela cămașe. Am văzut mame și soții cari trebuia descleștate cu puterea dela grumazul copiilor și soților scumpi, pe cari presimțeau că nu-i vor mai vedea nici odată. Nu era o simplă despărțire cu lacrimi ușoare, de ochii lumii mai mult, cu străngeri de mâni

obicinuite la asemenea privilegii, nu, nici-de-cum. Satul întreg își petrecea la groapă mortul său, închipuit în icoana aceluia, care urca desnădăjduit scările vaporului. Iar aceea ce mărea jalea despărțirii și mai mult, erau jandarmii ungurești cu nepăsarea, cu batjocurile, cu cruzimea lor de fiară sălbatică. Oamenii aceștia împănați nu înțelegeau ce însemnează suferința și râdeau de durerea marilor înstrăinați cari, în bună parte din pricina lor luau toiagul pribegiei. Și-adeșori cu lovituri de pat de pușcă îi sileau pe ceice porneau plângând la drum, să se smulgă mai repede din brațele celor mai scumpi ai lor.

Dar oamenii noștri au fost harnici și cumpătați. Ajunși în țara făgăduinței, a muncii și aurului, America, cu uriașele ei fabrici și ateliere de lucru, n'au stat cu brațele încrucișate. Și rodul ostenelelor îndurate acolo, erau acele nenumărate scrisori cu bani grei ce le trimeteau și sorneau de dincolo de mare. Din aceste parale, soțiile rămase acasă plăteau dările, susțineau copii la învățătură și plăteau birurile de tot felul: cele către stat și cele către biserică. Astfel acești înstrăinați trupește numai, dar cu sufletul pururea între ai lor, îndeplineau față de cei de-un sânge cu dânsii, o înaltă datorie patriotică.

15 Inșă vremurile urgiei au trecut. Acum răsufăm liberi aerul dulce al adevăratei noastre patrii: România-Mare. Pribegii de odinioară, întocmai ca cocorii și rândunelele, la apropierea primăverii, își întorc privirea plină de dorinți, în spre cuiburile lor din cine știe ce sate din văile Carpaților. O poruncă tainică a sufletului, îi silese să și părăsească uziinele, fabricile ori minele, unde au lucrat și unde se putea câștiga hrana mai ușor, și să revină la dulcele său al României.

Să fiți bine veniți în mijlocul nostru, scumpi călători, pe cari cu atâta dor vă așteptam. Peste 300,000 de Români, iată vor pornii rând pe rând, spre coastele Europei bătrâne, care după 5 ani de vărsare de sânge și-a refăcut în sfârșit tinerețele. Dar vorbele noastre ori și cât ar fi de frumoase, rămân la urmă tot numai niște vorbe. Ce-i de făcut acum, în preajma sosirii acestor frați înstrăinați, ai noștri?

Iată cari ar fi părările noastre: Mai întâiu, pentru ca acești fii rătăcitori prin alte continente să se poată întoarce la căminul strămoșesc de al cărui dor ei sufer astăzi, trebuie să li se deie cu ori și ce preț puțință, pentru a se înapoia iarăși și cât mai repede de unde au fost siliți să fugă.

Astfel vor trebui organizate transporturile pe mare, pentru a aduce acasă pe frații noștri răspândiți în America.

Pentru a se putea întoarce, va mai trebui apoi să se îngrijim ca schimbul de bani din dolari în lei sau în coroane, să nu fie o piedecă, pentru averea lor modestă câștigată acolo și pentru de a lua drumul spre casă. Va fi de lipsă astfel ca schimbul să se stabilească și asemenea să se cumpanească și prețul de curs între banii noștri și banii Românilor din America. În scopul acesta ar fi bine, dacă s'ar putea deschide un aumit credit în America, pentru înlesnirea schimbului de parale.

15 Și în sfârșit, mai este nevoie ca să luăm toate măsurile de lipsă, pentru ca cei întorși la vetrele lor, să găsească țară de nici o întârziere loc, unde să poată fi întrebuințați cu folos pentru câștigarea pâinii de toate zilele. Acestea sunt măsurile ce le cerem să fie luate de către stăpânirea noastră, în vederea sosirii fraților noștri din America. Îndeplinin-

FOIȘOARĂ

Cât pământ îi trebuie unui om.

de Leon Tolstoi.

(Fine.)

Pakhom ceru știri în privința drumului, și după ce plecă negustorul se pregăti și el de plecare. Lăsă casa în grija femeii și porni cu argatul.

Mai întâiu deteră pe la oraș de cumpărare o cutie cu ceaiu, niște daruri, vin, tot ce-i spusese negustorul; apoi plecarea. Făcură cinci sute de verste și în ziua a șep-tea ajunseră la un sălaș de Bașkiri.

Negustorul spusese drept. Bașkirii trăesc în stepă, lângă un râu, adăpostindu-se sub niște corturi de pânză. Ei nu muncesc pământul, nu mănâncă pâine, ci se îndeletnicesc cu păscutul cailor și viteilor. Mânzii îi leagă în dosul corturilor; de două-ori pe zi îi dau la iepe; din laptele iepelor fac kumis. Femeile bat kumisul și fac brânză. Oamenii beau kumis, ceaiu, mănâncă carne de berbec și cântă din fluier. Toți sunt grași, veseli și o țin într'un chef toată vara. E o nație foarte

mărginită; nu știe să vorbească rusește, dar e îndatoritoare cum nu se mai poate. Când văzură pe Pakhom, Bașkirii ieșiră din corturi și se strânseră în jurul lui. Printre ei se nimeri și un talmaciu.

Pakhom le spuse că venise să ia ceva pământ. Bașkiri îl primiră cu dragă inimă și-l poștiră sub un cort frumos. Așternură velințe, puseră deasupra niște perne de puf și-l îmbrară să șadă. Ii deteră apoi ceai și kumis. Injunghiară un berbec și-l ospătară.

Pakhom luă darurile cari rămaseră în căruță și le împărți la Bașkiri; împărți și ceaiul. Bașkirii se bucurară foarte. Sporovăiră între ei cât sporovăiră, apoi puseră pe talmaciu să talmăcească.

— Mi-au dat poruncă să îți spun că le-ai căzut drag, zise talmaciu; că pe la noi e obiceiul să primim bine pe oaspeți și la daruri să mulțumim cu daruri. Tu ne-ai dăruit pe noi, spune-ne acum ce îți-ar plăcea să-ți dăm în schimb.

„Mi-ar plăcea mai cu seamă pământul vostru, răspuse Pakhom. La noi suntem tare strămtorați. Nu ne îndestulăm din pământ, și e și sărac; pe când la voi e berechet, și încă ce pământ. De când sunt n'am văzut altul la fel.

Talmaciu desluși vorbele lui Pakhom. Bașkirii se sfătuesc, se sfătuesc mereu. Pakhom habar n'are ce spun ei, vede numai că sunt veseli, că strigă și că răd. În sfârșit fac tăcere, se uită la Pakhom și talmaciu îi zice:

— Mi-au dat poruncă să-ți spun că pentru marinima ta, îți dau cu dragă inimă atâta pământ, cât vrei să iei. Arată cu degetul bucată pe care ți-o alegi și a ta să fie.

— Ce spune? întrebă Pakhom.

— Unii zic că trebuie să vestim mai întâiu pe mai-marele nostru, răspuse talmaciu, căci fără el nu merge; alții zic că merge și fără el.

VI.

Pe când se ciorovăiau așa, iată că vine un om cu o căciulă de piele de vulpe. Toți tăcură și se seulară în picioare.

— E mai-marele, șopti talmaciu. Pakhom luă numai decât vestmântul cel mai frumos și-l îmbră șefului, cum și cinci funți de ceaiu. Mai-marele primi și se așeză în capul mesei. Bașkirii, fără a pierde vremea, povestiră despre- ce era vorba. Mai-marele ascultă cu luare aminte; apoi le face semn cu capul să tacă și începe a vorbi rusește cu Pakhom.

du-se odată aceste lucruri și altele mai de trebuință, cari din neștiință nouă ni-au scăpat din vedere, putem striga liniștiți celor ce vor debarca în curând pe pământul românesc; bine ați venit fraților scumpi în mijlocul nostru!...

Repatrierea Românilor din America.

Sibiul 3. 9. Ziarele „Românul” din 3. August 1919 care apare în Youngstown Ohio (America) publică un avis al dlui Comandor Pantazzi comisarul Guvernului Român în Statele Unite, referitor la reîn-torcerea în patrie a Românilor din America, care îl publicăm pe scurt în următoarele:

1. Toți Români din Statele Unite și Canada cari încă nu sunt naturalizați pot obține pașapoarte fără nici o rugare și fără depunerea jurământului.

2. Pașapoartele vor fi eliberate deo-camdată în New York, Chicago, Cleveland și Detroit. Doritorii sunt a se prezenta cu doi martori consăteni la biroul Comisarului Guvernului.

3. În urma stăruințelor pe lângă gu-vernul American, dl Pantazzi a căpătat va-poarele necesare, cari vor pleca din New-York până la Constanța. Primul vapor va pleca la 1. August cu 2000 Români. Al doilea vapor va pleca cu alte 2000 luați câte 500 din New York, Chicago, Cleveland și Detroit. La fiecare birou pentru pașapoarte se vor întocmi două tablouri, unul în care se vor înscrie toți aceia cari doresc să plece în România prin Franța sau Italia și altul în care se vor înscrie acei ce doresc de a călători direct în țară, cu vapoarele Comi-sarului Guvernului Român. Se atrage aten-țiunea tuturor asupra faptului că prin Franța și Italia călătoria durează trei sau patru luni până ce cei ce pleacă cu vapoarele Comi-sarului Guvernului Român vor ajunge în 25 de zile.

4. Toți cei ce vor pleca cu vapoarele Comisarului Guvernului Român vor avea de

a plăti 150 dolari din care li-se vor înapoia în momentul îmbarcării tot ce va trece peste suma fixată de Guvernul American, care va fi la tot cazul mai mică decât 150 dolari, care sumă va fi plătită la înscrierea în tablou.

5. Costul pașaportalui este 2 dolari iar viza consulatului 40 cenți și cheltuiala de birou face 60 cenți pentru fiecare per-soană.

6. Pentru a înlesni oasmenilor estra-darea pașapoartelor, birourile vor fi ambu-lante și în fiecare zi va aviza localitatea unde va funcționa în cele patru orașe mari. Zilnic se vor libera 100-150 pașapoarte afară de Dumineca.

7. Pașapoartele se vor trimite în pa-chete de câte 300 Comisarului Guvernului Român la New York pentru semnare și controlă.

8. Toate plângerile se vor putea face la birourile din cele 4 orașe mari și vor fi adresate Comisarului Guvernului Român la New-York în Cedar Street 43

9. Ordinea plecării este aceea a în-scrierii și nu se vor face la nici un caz abateri.

10. Se recomandă tuturor de-a rămânea în locuințele lor până la avizul biroului consular în care va fi fixat termenul când pleacă vaporul respectiv.

11. Se aduce la cunoștința acelor cari posed dolari, că în timpul călătoriei nu vor avea nevoie de alta monedă nici românească nici străină și că dolarii pot fi schimbați în lei în țara românească cel puțin tot așa de bine ca în America. Pentru informațiunile de cari vor avea nevoie în privința banilor le vor da Consulatele cari sunt datoare de a se îngriji de interesele Românilor din America.

Alcătuirea partidului național.

Precum am mai scris în „Gazeta Po-porului”, cu prilejul adunării Marelui Sfat ce s'a ținut la Sibiu, s'au pus temelii nouă și partidului național al Românilor din fosta Ungarie. Mult s'a vorbit în cursul vremii

de acest partid. Vor fi însă oameni în șirul cetitorilor gazetei noastre, cari, precum so-cotesc eu, nici azi chiar nu pot să fie pe deplin limpeziți, ce însemnează cuvântul acesta partid. Este o vorbă nouă, pe care țărânul nostru o rostește foarte arareori, așa dia timp în timp.

Ce este deci un partid?

Un partid nu i alta decât o altă ure omenească, de mai mulți oameni adunați la un loc, cu un anumit scop, care de obi-celu este politic. Știu bine cu toții că omul este făcut așa că nu poate trăi singur, pe vârfuri de deal ori prin păduri, ci trage cântă alți oameni de-al lui. În chipul acesta s'a pus temelie familiei, din familii s'au făcut sate, din sate orașe și toate acestea la un singur loc au dat naștere unei țări. Dar precum într'un sat oamenii se orându-iesc după legăturile de sânge ce sunt între ei sau după interese sau după altceva, și pun la cale partide sau însoțiri precum le-am mai putea boteza, cu scopul ca fiind mai mulți la un loc de-acelaș gând să fie totdeauna și mai tari, tot așijderea se în-tâmplă și într'o țară întreagă. Astfel se în-ființează partidele sau, să zicem așa, adu-narea la un loc a celor de un gând. Din partidele acestor politici, cari au de scop pe de-o parte apărare intereselor pătașilor săi, iar pe dealtă parte formarea guvernului din mijlocul oamenilor lui, regele când crede de bine, însărcinează pe unul din conducă-torii partidului cu formarea ministerului. Acesta apoi își alege dintre prietenii ori cunoștii lui mai de seamă, tovarășii, pentru alcătuirea ministerului sau guvernului. Par-tidele va să zică sunt tovarășii politici de oameni, cari voiesc să ajungă în fruntea și la conducerea țării. Așa a fost și este în vechiul regat al României și-acum. Acolo partidele cele mai cunoscute sunt partidul liberal, care are în fruntea sa pe primmi-nistrul de azi, I. Brătianu și partidul con-servator. Din aceste două partide s'au for-mat apoi alte mai mici, puse la cale de oameni cari nemulțumiți din vre o pricină care care cu tovarășii lor, eșeau din partid și influențau altele după buna lor chibzuală. În aceste partide politice intrau apoi, după bunul plac, sari cum le porunceau interesele, locuitorii țării întregi, înscriindu-se de mem-bri s'au pătași ai partidului. Intrând în partid ei să obligau să țină la un loc cu toată țara și la alegerile de deputați să dea votul numai acelor deputați cari făceau și ei parte din acelaș partid. Așa a fost în trecut,

— Pământ avem din belșug, poți să lei cât vrei, zise el.

„Să iau cât vreau, se socoti Pakhom.

Trebuie să-mi dea hârtie la mână, căci altfel or să zică: „E al tău, și pe urmă or să mi-l ia îndărăt.

Și răspunse șeful:

— Mulțumim de bunăvoință. Aveți mult pământ, mie nu-mi trebuie mult... Dar vezi dta ar trebui să știi care bucată e a mea, s'o hotărâncim și să facem un înscris. Căci de, toți suntem muritori. Nu zic, voi sun-teți oameni de ispravă, imi dați pământ, dar de unde știu eu că n'o să se scoale copii voștri să mi-l ia.

Mai-marele începu să rădă:

— Fie și așa, zise el... O să le fa-cem toate după regulă.

— Mi-a spus un negustor, zise iar Pakhom, că a fost pe la voi și ați dat pământ: zicea că ați dat și un zapiș la mână. Ași zice să-mi dați și mie unul.

Mai-marele pricepu acum.

— Ne-am înțeles, zise el; avem aici un scriitor. O să ne ducem la oraș să fa-cem zapișul și să punem cuvenitele peceți.

— Și cu ce preț? întrebă Pakhom.

— N'avem decât un preț: o mie de ruble pentru o zi.

Pakhom nu înțelese ce fel de măsură o fi ziua.

— Câte desiatine face? întrebă el.

— Tocmai bine, nu știm. Dar vindem o zi de pământ, tot pământul, pe care ai să-l poți ocoli într'o zi, să fie al tău. Și prețul zilei e de o mie de ruble.

Pakhom se minună.

— Bine, dar într'o zi poți să ocolești mult pământ.

Mai marele începu să rădă.

— Tot o să fie al tău, dar cu o în-voială: dacă nu te întorci de unde ai plecat înainte de asfințitul soarelui, pierzi banii.

— Și cum o să însemn hotarul pe unde trec?

— O să ne ducem pe locul pe care ai să-l alegi. Noi o să rămânem acolo; tu ai să pleci să faci ocolul. Vei lua cu tine o sapă și ai să sapi gropi în cari să bați țărushi ca să însemni hotarul. Poți să faci ocolul cât de mare, numai să ai de grije ca înainte de apusul soarelui, să ajungi acolo de unde ai pornit. Cât ai să cuprinzi în ocol, tot să fie al tău.

Pakhom nu mai putea de bucurie. Se hotărâră pentru a doua zi, în revărsatul zorilor. Vorbiră ce mai vorbiră, băură ku-mis, mâncară carne de berbec și pe urmă

iar beură ceaiu. Pe Pakhom îl culcară pe o chilotă de puf, apoi Bașkirii plecară fă-găduind să se întâlnească a doua zi cum s'o crepa de ziuă, pentru ca să se ducă la locul ales, înainte de răsăritul soarelui.

VII.

Pakhom stă întins pe chilotă lui de puf, dar nu i se lipește somnul de gene. Gândul lui e la pământ.

— Mi-a pus Dumnezeu mâna 'n cap, își zice el. O să ocolesc o împărăție în-treagă... Într'o zi fac cincizeci de verste, acum e lungă ziua. Ce de pământ! Cinci zeci de verste sunt zece mii de desiatine. Cumpăr bol pentru două pluguri, tocnesc argați, ori cât mi-or trebui și ce mai rămâne las pentru păscutul vitelor.

Pakhom nu putu adormi toată noap-tea. Abia spre ziuă ațipi și visă un vis: Se făcea că era culcat sub acelaș cort și auzia cum afară râdea nu știu cine. Vrea să știe cine râde. Se scoală, iese din cort și vede pe mai-marele bașkirilor stând în fața cortului și râzând de se ținea cu amân-două mâinile de burtă. Pakhom se dete mai aproape de el și-l întrebă de ce râde. Dar ce să vezi? Nu era mai marele bașki-rilor ci negustorul care fusese la el și-i spusese despre pământul acela. Atunci îl

tot asemenea au rămas lucrurile și astăzi.

Cum a fost însă la noi în Ungaria? Aici din pricina stăpânirii ungurești viața politică a fost mai puțin dezvoltată și în felul acesta nici nu ne-a reușit să înființăm mai multe partide politice. Singurul partid care l-am avut și din care făceau parte toți Românii fără deosebire a fost așa numitul partid național. El a luat ființă de-atunci de când s'au început luptele noastre împotriva Ungurilor, pentru apărarea ființei noastre ca popor. Din mijlocul acestui partid au ieșit apoi toți conducătorii mai de seamă politica ai Românilor precum și comitetul național din fruntea acestui partid. Acest comitet în toamna anului 1918 a conchemat apoi marea adunare de la Alba-Iulia, ce a votat cu atâta însuflețire, precum știm, unirea cu România. Va să zică partidul, sau mai bine zis, singurul partid politic al Românilor din toată Ungaria, a fost și este și azi partidul național în fruntea căruia se află dl I. Maniu, președintele C. O. Prin trecutul său, prin luptele ce le-a purtat și prin mărima sa, el este încă și astăzi chemat să conducă treburile țării de la noi. În vederea alegerilor de deputați ce vor avea loc în cursul lunii Octombrie, partidul național a început să se organizeze din nou, adică să-și adune și să-și cunoască oamenii, pentru ca să știe fiecare membru alui ce deputați să aleagă pentru parlamentul din București. Organizarea aceasta a partidului a început pe toată linia și să urmează în toate orașele și satele cu cel mai mare zor Partidul național s'a organizat la Sibiu, la Făgărași, Brașov, Cluj, cu un cuvânt pretutindeni unde să află Români, iar roadele acestei organizări vor putea fi apoi calesse cu privilegiul alegerilor de deputați.

Iată deci rostul partidelor în general și cu deosebire ce preț are pentru noi partidul național.

Banca Agrară.

Pentru a înlesni plățirea pământului de se va împărți între țărani pentru a chizășui buna orânduială, Statul va face o bancă mare, numită „Banca agrară“. Această bancă nu se înființează pentru câștig, ci numai spre binele sătenilor. Banca va plăti pe foștii proprietari cu „obligațiuni de răscumpărare“ cu patru la sută, va

ajuta pe cei lipsiți de unelte și vite să și-le poată cumpăra și va sta întru ajutorul tuturor sătenilor, ca ei să nu simtă cătuși de puțin greul plății.

Statul va da 50.000.000 (cincizeci milioane) coroane băncii și va chizășui plățirea obligațiunilor de răscumpărare. Banca va ajuta cu până la 35 la sută din prețul cumpărării pe toți cei ce n'au mijloacele trebuitoare pentru a-și începe gospodăria. Și totdeauna va da statul ajutorul său de 35 la sută ori de câte ori va fi vorba să se facă colonizări, va să zică ori de câte ori va fi vorba ca frații noștri rămași dincolo de hotare, să poată veni la sânul nostru și ori de câte ori va fi

vorba, ca frații noștri în munți și locuri neroditoare să fie aduși și ei în câmpiile mai mănoase, căci și ei au drept la o parte de bine în România-mare.

Și multe alte măsuri binecuvântate se mai cuprind în lege.

Cine n'ar fi lămurit și dumirit nici după toate cele tipărite până aici și în gazeta noastră, îl îndrumăm să meargă la casa satului, să ceară legea și s'o cetească cu oamenii mai învățați din sat, să le spuie aceia toate mai pe înțelesul minții lor — și știu, că nu va mai fi om în România-mare, care n'ar vrea, ca lucrurile să se întâmple tocmai așa, pe cum le plănuiește legea cea românească.

Care este situația politică?

Ce cuprinde contractul de pace cu Austria? — Hotarele României mari satorite. — Rugarea șvabilor către conferința de pace. — Polonia încetează luptele contra rușilor.

Precum am mai arătat, situația politică în lăuntrul țării noastre nu s'a limpezit încă nici până astăzi. Cu deosebire nu știm ce ținută va lua România față de iscălirea contractului sau tratatului de pace cu Austria. El cuprinde pentru noi Români lucruri atât de grele, încât trebuie bine să ne cumpănim, până ce ne am da iscălitura. Am mai fălmăcit noi, pe înțelesul fiește-căruia, cum Antanta își înscrie în lege dreptul ca pe viitor să se poată amesteca în multe din treburile din lăuntru ale țării noastre și după buna ei chibzuință, să-și statorească ce drepturi să li se dea celorlalte popoare mai mici, cari locuiesc cu noi împreună. Și lucrul acesta Antanta cere să-l iscălim, cu prilejul încheierii păcii cu Austria, cu toată în contract nu se găsește spus amănunțit, că ce are de gând Antanta să facă cu popoarele mai mici de la noi. Să iscălim adică așa fără să știm ce ni se va face în casa noastră. Aceasta ar însemna să ne legăm mâinile și să ne dăm supuși pentru totdeauna la picioarele puterilor mari. Mai sunt apoi și alte condiții grele, la cari ni se cere să ne dăm învoiala condiții de natură economică și negustorească, ce-ar aduce pe seama celor mari câștiguri peste câștiguri, iar nouă numai

pagubă. Iată de unde vine supărarea românească, pentru ca să nu pomenim și de Bănat.

Sorocul pentru încheierea contractului cu Austria a sosit. Românii deci trebuie să grăiască limpede. Iscălesc ori nu? Prim-ministrul I. Brătianu este de părerea să nu ne învoim, ci să ne împotrivim cu îndârjire și să cerem să ni se facă dreptate așa precum merităm. De aceeași părere suntem și noi ardelenii, cari nu putem lăsa ca să se împartă scumpul nostru Bănat. Dar altă părere au celelalte partide politice din vechiul regat, și cu deosebire dnul Take Ionescu, care vrea să iscălească pacea. Alții zic că ar fi mai bine să vie la putere un guvern alcătuit din oameni mai puțin cunoscuți în viața politică și aceștia să subscrie pacea. Iar după încheierea ei să vină la putere un guvern așa zis național din care să facă parte împuterniciții din întreaga Românie-mare, împreună cu ținuturile alipite ei după intrarea în războiu.

În zilele acestea au și plecat la București, pentru sfătuire, dl. Iuliu Maniu, precum și alți bărbați politici din celelalte ținuturi românești, să vadă ce-i de făcut și ce hotărâri să se ia. Ceiace putem spune

întrebă pe negustor dacă a venit de mult. Dar iată că nu mai e nici negustorul, ci țărânul care venise la dânsul din părțile Volgei. Când se uită mai bine nu era nici țărânul, ci dracul, cu corne la cap și cu copite despicate. Și râdea, râdea de nu mai putea și se uita într'un loc. Ce-o fi văzând? de ce râde? se întrebă Pakhom. Se dă mai aproape să se uite și el, și vede un om întins pe spate, desculț, în cămașe și ismene, cu fața 'n sus și alb ca o pânză. Pakhom se uită mai bine și vede că omul e chiar el, și că e mort.

De spaimă sare în sus și se deșteaptă. „Mare comedie și cu visele astea!“ Se întoarce și vede că începe să se crepe de ziuă. „Trebuie să-i trezesc ca să pornim“, își zice el.

Pakhom își deșteaptă sluga care dormea sub covăltirul căruței, porunci să înhame și plecară să trezească pe bașkiri.

Aceștia se sculară și se strânsă. Veni și mai-marele. Incepură să bea kumis. Deteră și lui Pakhom ceai. Dar lui Pakhom îi era să nu întârzie.

— Dacă-i vorba să plecăm, zise el, să plecăm numai de cât; la ce să zăbovim de geaba?

VIII.

Bașkirii porniră la drum, unii în căruțe, alții călări. Pakhom cu sluga lui se urcă în căruța lor; luaseră cu ei o sapă. Ajunseră în stepă, se deteră jos din căruța și se suiră pe un delușor. Mai-marele se apropiă de Pakhom și l arată cu mâna întinderea de pământ.

— Tot ce vezi cu ochii, e al nostru, zice el; alege locul care-ți place.

Ochii lui Pakhom străluciră. Nețedă ca'n palmă, neagră ca sămânța de mac, se întindea câmpia acoperită cu rogoz, pe când în vâlcele iarba și buruienile creșteau până la piept.

Mai-marele își scoase căciula de blană de vulpe, o puse jos pe pământ și zise:

— Asta să fie semnul. Pune banii aici.

Argatul tău să rămână cu noi. De aici pornești, aici să te întorci. Cât ai să înconjuri, al tău să fie.

Pakhom scoase banii, li puse în căciulă, pe urmă își desbracă și caftanul, așa că rămase numai într'un pieptar. Își strânse mai tare chimirul, luă o traistă și puțină pâne, alărnă de chimir o ploscă cu apă, trase cărâmbul cizmelor, luă sapa din mâna argatului și sta gata s'o pornească. Nu se

dumirește încătrău s'o apuce. Peste tot era pământ bun. El se socoti: „E bine peste tot; am să plec spre răsărit.“

Se întoarce cu fața spre răsărit și așteaptă să să ivească soarele. Își zicea: „Să nu pierd vremea de pomană: pe recoare e mai lesne de mers.“

Bașkirii, călări, stăteau și ei gata să plece după Pakhom. De cum se arată soarele, Pakhom porni în stepă.

El nu mergea nici prea iute, nici prea încet. Făcu o verstă, se opri, săpă o groapă și înfipse un țaruș. Apoi porni iar. Odată la drum, grăbi pasul. Merse ce merse și iar bătu un țaruș. Pakhom se întoarce. Delușorul se vedea în depărtare, și pe el oamenii cari rămăseră acolo; șina unei roți strălucea în soare.

Pakhom socoti că făcură vre-o cinci verste. Fiindcă se încălzise, își desbracă peptarul și și-l puse pe umăr. Își strânse mai tare chimirul și și văzu de drum. Mai făcu cinci verste. Era cald. Se uită la soare. Era vremea gustării de dimineață. A trecut un sfert din zi, gândi el; mai am trei. Nu e încă timpul să mă întorc. Dar am să-mi scot cisnele.

Șezu jos, se descălță, își atârână cizmele de chimir, la spate și porni iar la

este că în fiecare moment se așteaptă căderea guvernului Brătianu și încredințarea puterii în mâna altui bărbat politic, care să ia răspunderea pentru cele ce se vor întâmpla.

Încât privește ocuparea Budapestei de către Români și stabilirea materialului pe care să-l luăm noi dela unguri, iarăș am avut buclac cu Antanta. Ea se împotrivesc să ne despăgubim noi așa precum credem de potrivit și a înființat la Budapesta o comisiune, care sa ne asculte cererile și să cerceteze ea pagubele ce le-am avut dela nemți și abia după aceea să ne facă dreptate. În scopul acesta a și trimis la București un împuternicit al ei care să facă legătură cu conferința de pace dela Paris și să vestească deadreptul guvernului român, hotărârile ei.

În Ardeal se țin de prezent adunările de alcătuire ale partidului național în vederea alegerilor de deputați pentru parlamentul din București. Cu deosebire înălțătoare au fost adunările dela Arad și Brașov, unde la cea dinău d. Goldiș, iar la cealaltă d. M. Popovici au rostit înălțătoare cuvântări.

Ce cuprinde contractul de pace cu Austria?

Tratatul de pace cu Austria este alcătuit în limbile franceză, engleză și italiană. Este însoțit totdeodată și de o scrisoare a conferinței de pace, în care Austria este greu învinuită că a provocat războiul și a stăruit în legătură de prietenie strânsă cu Germania, până în ultimul moment.

Tratatul prevede apoi, că Ungaria de către apus rămâne Austriei, fără să se mai pună la cale o votare din partea populațiunii; prevede desființarea serviciului militar obligatoriu; și îngăduiește de a fabrica numai arme de vânat.

Austria nu-și va putea înstrăina însă independența și să se împreune cu Germania, fără consimțământul ligei popoarelor.

Hotarale României-mari satorite?

București 8. — Gazeta „Adevărul” află din unele părți că României

mari, i-ar fi înțregime satorite hotarele de conferința de pace, și că sfaturile asupra cererilor României au fost încheiate.

Rugarea șvabilor către conferința de pace.

Gazetele pariziane scriu cu mult interes despre rugarea prezentată zilele aceste conferinței de pace de către șvabi, în care se spune că conferința de pace ar trebui să fie dreaptă față de România și să dea Bănatul întreg între Mureș, Tisa și Dunăre României-mari așa cum o pretinde în mare parte populațiunea din Bănat.

Polonia încetează luptele contra rușilor.

Varșovia. Guvernul polon, printr'o telegramă din zilele trecute aduce la cunoștința țării, că armatele polone, au atins hotarele polone stabilite de conferința, pentru întreg răsăritul Poloniei. Comandantul suprem polon, nu mai vede deci vr'un folos, urmărind trupele bolșeviste bătute, și dincolo de hotare, și acestea cu atât mai vărtos cu cât, guvernul român nu s'a învoit să ia parte la o trecere înarmată a Nistrului.

Guvernul polon se mulțumește cu rezultatele câștigate până acum, și-și trimite o parte din trupe la hotarale dinspre Germania, mai cu deosebire în apropierea Sileziei de sus.

Censura.

— O rugare îndreptățită. —

Prea Ven. Consistor din Sibiu cu data 1/14 August Nr. 5806/Bis. a trimis circular preoțimeii, aducându-le la cunoștință telegrama Consiliului Dirigent din 10 August a. e. n. Nr. 10245 în cauza serbării zilei de 15/28 August, când s'au împlinit 3 ani de când România a scos sabia pentru eliberarea noastră și pentru apărarea dreptății, spre a face rugăciuni pentru învingerea armatei române, și a ținea parastas pentru eroii căzuți pentru întregirea neamului.

Acest circular l'am primit abia azi în 3 Septembrie la o depărtare de 50 klm. de Sibiu și cu posta zilnică în localitate. Norocul că-și fără circular am îndeplinit la timp cele prescise în circular.

Vin deci a releva această împrejurare, care nu e singură în cele multe.

Ar fi de dorit și rugăm chiar Consiliul Dirigent a interveni la forurile militare, ca barăm hârtiile oficioase, circulare etc. să nu mai fie trimise la cenzură ci direct oficiilor să li se adreseze.

Cenzura ar avea în schimb mai mult timp să se ocupe cu cenzurarea ziarelor streine.

Impotriva celorce răspândesc știri.

Extras din Ordonanța Nr. 21 și 25.

1. Vor fi considerați ca vrednici de pedeapsă:

a) acei cari, fără rea credință, prin locuri publice, gări, trenuri, pe străzi etc. vor comunica, răspândi ori tâlmăci în orice chip știri, fie adevărate, fie din gând, sau păreri cu privire la operațiunile de război, situația și aflarea trupelor, dispozițiunile autorităților militare, sau orice chestiune privitoare la armata română.

2. Această faptă se va judeca și condamna de pretori în prima și ultima instanță, cu închisoare până la un an și cu amendă până la 2000 lei.

Când faptele de mai sus se vor fi săvârșit în scopul de a se spiona, sau trada, să aplică pedepsele provăzute de legile penale în vigoare în timp de război.

Ghete

bărbătești, Nr. 44 lucru de mână solid și aproape nouă, sunt de vânzare: Să se întrebe la administrația „Gazetei Poporului” strada Orezului 41. 4-5

drum. Era vesel și se gârdea: „Fac încă cinci verste apoi întorc la stânga. Pământul e mînat; cu cât cuprind mai mult, cu atîta e mai bine”.

Merse drept înainte. Se întoarse odată, dar abia mai zări delușorul. Oamenii păreau mici și negri ca niște furnici. „Acum trebuie să fac la stînga, își zise Pakhom, am mers destul.”

Pakhom era learcă de nădușeală și-i era sete. Duse plosca la gură și beu din mers. Se opri ca să mai bată un țaruș, și întoarse la stînga. Și merse, merse; iarba era înaltă și se lăsase năduș.

Pakhom începu se obosească. Se uită la soare și văzu că e tocmai timpul prânzului. Acu, își zise el, trebuie să mă odihnesc un pic”.

Se opri se lăsă jos, mîncă o bucată de pâine, bău apă, dar nu se culcă: „Te pomenești că mă fură somnul”, gândi el. Mai stătu puțin, pe urmă se sculă și o luă la drum. Dintru întăiu călcăse mai ușor, că-l întărise prânzul. Dar era cald și par' că l cuprinsese o moleșală de somn. Pakhom era rupt de oboseală. Dar își făcu inimă: „Înduri un ceas și huzurești un veac”! Merse tot înainte încă vre o zece verste. Era s'o ia la stînga, când dete cu ochii de-o vâl-

cea răcoroasă. „Ce mai în ar crește aici, își zise el; pîcat s'o las”. Merse tot înainte, înconjură vâlceaua, înfipse un țaruș și pe urmă întoarse la stînga făcînd al doilea colț.

Se uită spre delușor. Abia să mai zăreau oamenii. Până la ei ca la vre o cinci-sprezece verste.

„Am cam lungit cele două laturi din-tăiu, se gândi el; pe asta trebuie s'o fac mai scurtă.”

Zori pasul. Cătă spre soare, era gata să scapete, și el nu făcuse decât două verste pe partea asta.

„Tocmai regulat n'o să-mi fie hotarul moșiei, își zise el; acu, fie cum o fi, dar trebuie s'o iau spre delușor. Am luat pământ din belșug.

IX.

Pakhom ține drumul drept spre deal. Nu mai poate de oboseală, i-se curmă picioarele de durere. S'ar lăsa jos să se odihnească o clipă, dar nu e chip, fiindcă n'ar mai ajunge la țintă înainte de scăpătul soarelui. Și soarele nu așteaptă.

„Să știi că m'am înșelat și am cuprins prea mult pământ. Ce mă fac dacă nu ajung la vreme?”

Se uită când la soare, când la delușor. Mai are mult de mers și soarele se lasă mereu.

Pakhom începe să alege. Îl dor picioarele de nu mai poate, dar alergă de parcă l'ar fi luat cu biciul. Aruncă din fugă peptarul, se descaltă de cizme și le aruncă, aruncă plosca și căciula. A rămas numai cu lopata, cu care se ajută la mers.

„Uite unde m'a dus lăcomia, își zise el, m'a mîncat. Nu mai ajung eu înainte de asfințit.”

De spaimă i se curmă răsufarea. Sudoarea i a lipit cămașa și ismenele de trup. Gura i e uscată. Sufală din piept ca din niște foale; îi bate inima ca un ciocan; nici nu-și mai simte picioarele. Nu mai poate. Pakhom nu se mai gîndește la pământ, singurul lui gând e să nu moară de sfârșeală.

Îi e groază de moarte dar nu poate să se oprească. „Am umblat atîta, că dacă o să mă opresc acum, o să mă batjocorească toți!”

Aude pe bașkiri cum flueră și strigă. Aceste strigăte îi mai dau puțină inimă. Își strînge puterile cari i au mai rămas și aleargă năuc. Soarele, par'că dinadins se lasă mai iute ca de obicei. Dar nu mai e mult până la țintă. Pakhom a și început să vadă oamenii de pe delușor. Îi fac semn

Vitejia trupelor ardeleni.

Cetim în gazeta „Alarma Mehedințului“ ce se tipărește în vechiul regat al României la Turnu Severin, o foarte frumoasă laudă a generalului Nicolae Mihaescu cu privire la vitejia trupelor noastre din Ardeal, din prilejul strălucitei biruințe asupra armatelor roșii ale lui Khun Bela. Dăm mai la vale în întregime spusese vrednicului general, pe de-o parte ca să știe toți soldații de sub conducerea dânsului, cât ține el de mult la vitejii săi, iar pe de altă parte să se spulbere toate minciunile ce se svoniseră împotriva neîmbălzii ostașilor recrutați din văleșii munții ardeleni. Iată ce spune generalul Mihaescu:

Ardelenii atacă. Vitejia lor.

Trupele inamice, care trecuseră Tisa pela Bakamezō sporiseră în acel timp la o divizie și jumătate. Dar vitezele trupe ale diviziei 16 ardeleni se împotrivesc cu atâta încăpăținare, încât inamicul încearcă să nu mai pomenite de mari și este silit să bată în retragere. Atacul trupelor ardeleni se deosebește de altele printr-o încăpăținare uimitoare și care capătă chipul unei îndârjiri sălbatice, având ca rezultat înspăimântarea groaznică a bolșevicilor. Din pricina instrucțiunii serioase, ardelenii sunt ostași de rangul întâi, cărora o puternică conștiință națională și ura seculară le dă în atacuri acel moral minunat, care-i cea mai sigură armă și cheazășie a unei victorii.

Sufletul Moșilor. „In această privință Moșii din reg. 83, atât de strâns legați de vestea legiunilor lui Avram Iancu, au în trecut pe toți, smulgând admirația noastră“. Lucrul acesta l'a declarat însuș domnul General Mihaescu, dinaintea comandant al grupului de Nord.

să se grăbească. Vede și căciula cu banii, vede și pe mai-marele, care s'a jos ținându-se cu mâinile de burtă. Și Pakhom își aduce aminte de visul lui.

„Pământ ar fi berechet, își zice el; numai de m'ar ține Dumnezeu! Dar nu mai ajung la vreme; m'am dus!“

Și aleargă, aleargă mereu.

Se uită la soare.

Soarele e roșu, mare, dar s'a lăsat atâta că i-a știrbit pământul marginea de jos. Când Pakhom ajunge la poalele dealului, soarele a apus. „S'a sfârșit! își zice el totul e pierdut.“ Și era să se oprească. Dar aude strigătele bașkirilor, și-și aduce aminte că dacă el, de jos, nu mai vede soarele, cei din vârful dealului îl mai văd. Urcă dealul în goană. Iată căciula. Lângă ea, mai marele, cu mâinile pe burtă.

Pakhom își aduce iar aminte de visul lui. Dar... șovăie, i se taie picioarele, cade și căzând întinde mâna până la căciulă.

— Halal să-ți fie, camarade, zise mai-marele, ai câștigat mult pământ!

Argatul lui Pakhom dă fuga să-l ridice, dar vede că-i curge sânge din gură; e mort.

Mai-marele stă ghemuit, râde șgotos și se ține cu mâinile de burtă. Apoi se scoală și dă argatului o sapă: „Ingroapă-l“.

Bașchirii se ridică toți și pleacă.

Argatul ia sapa și sapă lui Pakhom o groapă, tocmai de lungimea trupului lui, dela cap până la picioare, și-l îngroapă.

Pentru-ce n'au preț banii noștri?

Am scris în numărul trecut al Gazetei noastre despre scumpetea cea mare ce ne apasă pe toți și despre măsurile ce s'au luat la București spre delăturarea ei. Pentru lămurirea cetitorilor noștri vom arăta astăzi și unele din pricinile mai de căpetenie ale scumpetei și cum am putea-o înfrânge mai ușor. Deoarece scumpetea este între noi ca bălaurul acela din poveste cu 100 de capete. Ii tai unul și răsar zece la același loc. Trebuie să înveți meșteșugul și să-ți ascuți paloșul în chipul acela, ca să i retezi toate capetele de-odată, așa încât să nu mai rămână nici unul.

Scumpetea de care ne plângem, iubii cetitori, avem s'o mulțumim în bună parte scăzământului pe care l-a suferit leul și coroana sau moneda noastră în străinătate, moneda, cu care suntem nevoiți să cumpărăm lucrurile de cari simțim trebuință.

Așa spre pildă un franc francez se socotește în târgul liber cu 2 lei 45 în loc de 1 leu și un ban sau doi cum era înainte de războiu; un dolar 10—14 lei în loc de 5 lei; o liră sterlină englezească 60—70 lei, în loc de 25 lei bani 25, și așa mai departe. Prin urmare banii străinătății sunt de 2 sau chiar de 3 ori mai scumpi de cât ai noștri, ceea ce face că și scumpetea să fie nu numai de 3 ori mai mare dar și mai mult, căci la o sumă mai mare se adaugă și dobânda, câștigul, precum și o sumă oarecare pentru risc adică pentru puțința de a și perde, a celui ce intră la târg cu banii noștri.

Căror fapte se datorește deci această lipsă de cumpăneală între bani? Oare a crescut în greutate francul, dolarul sau lira englezească? Nici de cum. Acești bani au rămas tot așa. S'au schimbat însă banii când e vorba de schimbul lor. Noi Români, avem neapărată lipsă să cumpărăm mărfuri dela Francezi, Americani și Englezi, din pricina aceasta căutăm cu deosebire banii lor, pe când ei deocamdată nu găsesc ce să cumpere dela noi și în felul acesta banii care îi înținem noi lor sunt fără de preț pentru ei. S'au cu alte cuvinte noi le cerem lor în împrumut și pe datorie și este știut în deobște că cel ce cumpără pe datorie găsește marfă mai anevoie și plătește mai scump de cât cel ce ia pe bani gata.

Dar să fim și mai pe înțelesul fieștecăruia: noi în vremurile cele bune vindeam grâu, sare, petrol, ca să nu vorbesc decât de cele trei lucruri mai de trebuință pentru om, și în schimbul lor căpătam alle lucruri de cari aveam lipsă mai mare. Leul pe vremea aceea era, ca să zic așa, imputernicitul sau reprezentantul acelor lucruri mai de trebuință pentru traiu, ce se afiau din belșug în Țara românească, și pe cari le puteam vinde ori și când fiind-că se aflau cu prisos.

Astăzi din pricina cuprinderii Țării românești de către vrăjmaș precum și pentru anii cei răi, banii ce îi înținem noi Francezilor, Englezilor și Americaniilor, sunt socotiți că nu pot fi schimbați îndată pe mărfuri dela noi din țară, ci trebuie să se mai aștepte un an sau doi, până să poată fi schimbați pe lucruri de preț, ce vor ieși din țara noastră. De aici vine apoi scăzământul banilor noștri.

Ce este prin urmare de făcut, pentru

ca să ridicăm prețul banilor? Să nu mai cumpărăm nimic din străinătate?

Aceasta nu se poate și n'ar fi un lucru cuminte, oăci înțelegere între oameni se întemeiază tocmai pe un schimb cât mai mare de mărfuri. Să facem însă altceva. Să căutăm să micșorăm cât mai tare aducerea din străinătate a lucrurilor nefolositoare și să cumpărăm mai cu seamă astfel de mărfuri cari sunt menite să ne mărească puterea de-a produce cât de mult, și cari pot alcătui și pentru noi un capital, care ne va da puțința de-a munci mai cu folos pentru s'atornicirea și îndreptarea cumpărării d'ntre banii noștri și cei ai străinătății. Iar pe de altă parte să nu fim lacomi, nici întrucât privește măncarea nici îmbrăcămintea, ci mai bine să folosim din ce avem tot aceea-ce se mai poate încă întrebuința, decât să cumpărăm pe datorie.

Așa dară când cumpărăm ceva pe datorie, să luăm mai ales astfel de lucruri cari ne pot aduce bogăție și în cazul acesta mașinile agricole, adică, cele pentru lucrul câmpului mașinile și industriale, adică cele pentru fabrici, ar fi cele-ce ar trebui aduse mai întâi și cât se poate mai multe, deoarece precum vedem cu toții, brațele s'au împușinat și chiar acum se cere ca pământul să fie lucrat cu deosebită luare aminte, când cei mai mulți plugari și oameni de bine, prin hotărârile Consiliului Dirigent, vor primi pământ și pășuni. Iată deci cum ar trebui sătenii noștri să-și folosească sumele mari de parale agonisite acum în cursul războiului.

Iar pe de altă parte punem la inima fieștecăruia cetitor: Cumpătarea în toate. Cumpătarea este unul din mijloacele cele mai sigure care va ridica prețul banilor noștri și va face se scadă pe nesimțite scumpetea aceasta nesuferită, care bântuie în toate țările, ca o adevărată boală lipicioasă.

Prețul bucatelor.

Ministrul de agricultură din București a statorit penru bucate (cereale) și pentru nutrețuri prețuri de cumpărare, peste care vânzătorii nu au drept să ceară mai mult. Având în vedere că a dat Dumnezeu rodă bună și de cereale (bucate) și de nutrețuri, a și fost de lipsă ca să se pună capăt speulei cu prețurile uriașe pe până aci.

Iată anume ce prețuri s'au statorit de guvern de aci încolo:

Grâu, boabe, socotind ca temei 78 chilogram hectolitru, — se poate plăti cu 100 Lei sută de chilogram (sau 1 kilogram cu 1 Leu), la vânzător acasă. Dacă l duce el până oare unde, își poate adăuga și prețul de cărașie.

Săcara 90 Lei sută de chilogram.

Orzul 80 Lei sută de chilogram.

Orzoaica 100 Lei sută de chilogram.

Ovășul 80 Lei sută de chilogram.

Rapița 140 Lei sută de chilogram.

Fânul făcut din luțernă, trifoi, parâng, mei, și orice nutreț sămănat, 25 Lei sută de chilogram.

Paie de grâu și să ară, 12 Lei sută de chilogram.

Paie de orz, orzoaică și ovăș 15 Lei sută de chilogram.

Toate aceste prețuri se socot la vânzător acasă, dacă de acolo se ridică bucatetele ori nutrețurile.

Recensământul în Bucovina.

Se cunosc acum în fărșit datele recensământului (adecă numărătoarei) populației Bucovinei, sfârșit zilele acestea. Ele sunt vrednice de fost în seamă sub toate raporturile.

Populația totală fără orașul Cernăuți de 716.588, este alcătuită astfel după naționalități:

Români	367.149
Ruteni	215.605
Germani	52.914
Evrei	43.655
Poloni	23.301
Unguri	10.182
Armeni	282
Alte naționalități	3.500

După religie această populație este astfel reprezentată: greco-orientali 567 mii 288. Romano-catolici 71.034: Greco catolici 14.577, Mozaici 46.612, evangheliști 14.047, Lipoveni 2.769, Armeno-catolici 170, alte religii 164.

Este vrednic de știut și rezultatul numărătoarei în județul Cernăuți de lângă Prut pe care-l cereau Ucrainii pe temeiul drepturilor naționalităților. Iată acest rezultat:

Români	49.060
Ruteni	36.990
Germani	2.360
Poloni	3.485
Evrei	2.850
Armeni	9
Alte naționalități	86

Aviz!

Rugăm pe toți abonații restanțieri să ne trimită fără amânare abonamentul, ca să nu fim siliți să le oprim foaia.

RĂVAȘUL SĂPTĂMÂNII

Sibiu 14 Septembrie 1919.

Statuă pentru Maj. Sa regele Ferdinand. Se știe de toată lumea ce merit neperitor și-a câștigat regele Ferdinand pentru întreg neamul românesc în clipa, când a poruncit ca oștirile lui să treacă Carpații. Ardealul eliberat vroiește să-și arate recunoștința. Din pricina aceasta primăria orașului Cluj a votat pentru a M. S. Regelui 50.000 cor., iar pentru statuă M. S. Reginei alte 50.000 cor.

Să nădăjduim că lângă aceste sume să vor alătura și altele, punându-se astfel temelie unui fond din care să se poată acoperi cheltuielile pentru statuă marea care va înfățișa pe înțelepții noștri domtori.

Noul comandant al trupelor din Transilvania. Domnul general N. Petala, comandantul Corpului VI de armată, a fost numit și comandant militar pentru Transilvania. Bănat și părțile ungurene de sub autoritatea administrativă a Consiliului dirigent, însărcinat fiind cu siguranța statului și îndeplinirea puterii executive. În acest scop d-sa va pleca în curând la Sibiu pentru a lua reședința lângă Consiliul dirigent.

Amintirea biruinței dela Călugăreni. Zilele trecute s'au împlinit 324 de ani, de când Mihail Viteazul a sfârșit oștirea lui Osman Pașa. Turcii erau în număr de 200 mii, iar Români numai 20.000. Vine-tea trecută s'a ținut pe colina de la Călugăreni, la crucea ridicată din îndemnul regelui Carol, un parastas pentru pomenirea vitejilor căzuți pe câmpul de luptă în 1595 și 1916. A luat parte la serbare numărös public, învățați și țărani.

Obrăznicie ungrească. La serbarea poporală ce a avut loc în Pâncota pentru ajutorarea copiilor orfani, s'a întâmplat, după cum ni s'a scris, un lucru foarte urât, care dovedește lipsa de bun simț și obrăznicia aceluia care a crezut că prin asfel de fapte ne-ar putea jigni.

Trei domnișoare române îmbrăcate în frumoase costume naționale, au fost batjocorite de un domn Bodi, învățator în Șiria, căruia nu i-a plăcut costumul național al lor. Când era să se joace hora, domnul Bodi a strigat „cuș“.

Am voi ca asemenea cazuri de obraznicie ungrească să nu se mai întâmple pe viitor.

Târgurile de vite cornute, mari, din județul Brașov au fost oprite din pricina pleuropneumoniei lipicioase datorită la vitele cornute mari din comuna Bod.

Boala răspândindu-se cu mare înțeață, toate târgurile de săptămână și anuale pentru vitele cornute, mari, au fost oprite.

Ordinul prefecturii Brașov poartă Nr. 3716/1919.

500.000 de ruble pe un cap. Lenin unul din conducătorii bolșevicilor din Rusia a publicat pe toate zidurile Petrogradului următoarea proclamație:

Cei mai de seamă tâlhari care se găsesc în fruntea armatei albilor, se numesc: generalul ludenici, generalul Rodzianco, contele Pehlen, contele Benkendorf și colonelul Balacovici. Acești jefuitori trebuie uciși pe loc sau arestați.

„Cinci sute de mii de ruble aceluia care mi va aduce pe vreunul viu sau mort.“

Cum își preamărește Franța soldații săi? Zilele trecute a fost înmormântat în Timișoara un soldat francez negru. Ofițerul său i-a spus la mormânt următoarele cuvinte: „Rajvanory, micul și scumpul meu tiraliu! Ai căzut pe pământul Ungariei pentru onoarea și mărirea frumoasei noastre Franțe. Patria noastră îți mulțumește pentru serviciile tale și îți va fi vecinic recunoscătoare. Ai fost un erou! Luptai din 1914, când Franța a fost târâtă în război de Germania, de bună voe și-ai jertfit nobilul sânge pentru Patrie. Te îndatorai serviciului militar pentru întreaga durată a războiului și și-ai făcut datoria cu un nobil curaj, de atunci până în ziua de azi, când și-ai jertfit viața ta tânără pentru Franța noastră, pe care o iubeai atât... Multe mulțumiri, bravule, micule tiraliu în numele Franței, în numele întristaților tăi camarazi, în numele familiei tale. Adio micule, bravule tiraliu, Franța nu te va uita, căci ai suferit morte pentru o cauză dreaptă, Dumnezeu să-ți aibă în pază credinciosul tău suflet. Încă odată, adio.“

Nu se poate vinde moșie mai mare ca de zece jugăre. Consiliul Dirigent din Sibiu a dat o poruncă despre vânzarea moșiilor. Prin aceea se poruncește, că nimeni nu are voe a vinde o moșie mai mare ca de 10 jugăre, — decât dacă pentru vânzare i-ar da voe Consiliul Dirigent. Asta cu scopul, ca nimeni să nu-și poată vinde azi la repezială moșia sa mai mare, care după noua lege agrară, votată de Marele Sfat Național, ar cădea sub împărțire între țărani.

Mese pe degeaba la Budapesta. Sufletul românului e așa de bun milos încât pe dușman nu-l lasă la grea strâmtoare. La Budapesta dl. general Mărdărescu, comandantul trupelor române, a dat ordin tuturor regimentelor să deschidă mese degeaba ca să vie să mănânce ungurii săraci și năcăjiți. Nici când erau ai lor la putere nu a fost așa bine, de aceea zilnic vin maghiarii și mulțimesc cu lacrimi în ochi, comanților militari români.

Venitele CFR. Veniturile provizorii ale C. F. R. (adecă trenurile române: Căile Ferate Române) pe luna Iunie 1919 au fost de 9.508.141 Lei față de 10.541.980 din luna Mai. În aceeași lună în 1918 s'au încasat 3.383.183 Lei, iar în 1917 603.698 Lei.

În Transilvania pe luna Martie s'a încasat Cor. 17.720.058 iar în Bucovina 1 mil. 128.066 Lei, în luna Mai și 1.256.331 Lei în luna Aprilie. Deci vedem un scăzământ în privința aceasta.

Viteji neamului. Cu inima plină de recunoștință și cuprinși de evlavie venim să pomenim numele acelor viteji, cari în luptele din urmă, și-au pierdut viața pentru patrie și pentru libertatea Ardealului.

„Monitorul Oficial“ publică o nouă listă de perderi în care sunt trecuți de morți: Temo-rovanu Victor, colonel, din brigada II infanterie; locot. Ionescu Costantin, regimentul 1 călărași; locot. Poțineu Nicolae reg. 2 vânători; locot. Iordan Ion reg. 2 vânători; locot. Mehedinți Emanuel reg. 7 vânători; sublocot. Drădan Dumitru regimentul 2 vânători; răniți: Popescu Costantin sublocot. reg. 18 infanterie; dispăruți: sublocot. Bărbiru George reg. 18 infanterie,

O altă listă cuprinde numele a 160 de gradași și soldați morți și 114 răniți, iar o a treia listă dă numele a 56 de soldați dispăruți.

S'a întors din captivitatea ungrească Matache Alexandru, plutonier grupul 1 aeronautic. Dumnezeu să-i odihnească în pace.

Se înmoale ungurii. În rândul trecut jupânul Apponyi ne-a recunoscut vitejia, a venit acum rândul celui alt vrăjmaș al Românilor, Wekerle, să-și spună cuvântul și să se dea bătut. Un redactor al „Românului“ s'a înfățișat la dânsul să-l întrebe ce crede despre starea cea nouă a lucrurilor. Iată ce a răspuns Wekerle fost și el în vremuri bune primministru al Ungariei:

Pe viitor, spune fostul ministru între România și Ungaria să se înființeze cele mai bune legături. Românii și ungurii au multe interese comune și în noua alcătuire a Europei, aceste două popoare trebuie să vadă că interesele lor merg la oaltă.

Ar fi mai bine să ne ajutăm unii pe alții și dacă se poate, să atragem și pe bulgari de care nu ne deosebim prea mult. Căci, spune d. Wekerle, trebuie să știți că bulgarii nu sunt slavi. Dar aceasta nu-i o cerință de prea mare însemnătate. Dacă bulgarii ar voi să vină alături de noi, bine. Cred însă, întrucât mă privește, că aceasta ar fi foarte bine.

Venind vorba despre noua alcătuire a statelor d. Weuerle a grăit astfel:

Sunt de părere că Transilvania trebuie să fie de sine stătătoare adecă autonomă, cu limba română ca limbă de stat. Dar să fie îngăduită întrebuițarea celorlalte limbi.

Așa a grăit fostul primministru. Auzindu-i vorbele umilite ne vine să-i răspundem și noi așa precum ne taie capul: del jupâne Wekerle, a trecut baba cu colacii!...

Trenuri pentru refugiați. Toate persoanele militare se încunoștințează că din 21 August a. c. începând până la altă hotărâre, în fiecare săptămână va pleca din Sibiu unul până la două trenuri pentru repatriați (adecă oameni de aceia cari vreau să se întoarcă în țara lor). Trenurile iau drumul către Budapesta și Viena, iar într'un timp corăspunzător vor veni înapoi contratrenurile.

Afară de aceasta în zilele viitoare va pleca tot din Sibiu un asemenea tren și în Jugo-Slavia.

Cei interesați sunt invitați a-și înainta rugățile în înțelesul ordinului Rezortului de interne Nr. 8300/909, publicat în Gazeta oficială Nr. 44 din anul 1919, la biroul de repatriare.

Schimbul de mărfuri între România și Cehoslovacia. Se vestește din Praga, că primind guvernul cehoslovac de-a face schimb de mărfuri între România și Cehoslovacia, a fost pornit alaltăeri de aci primul tren cehoslovac spre București.

Guvernul cehoslovac dorește ca legăturile comerciale cu România să fie din cele mai vii.

Ofițeri ruși părăsesc România. Ziarele din Iași publică știrea că în urma unui ordin ai Marelui Cartier toți ofițerii ruși aflați în țară sunt obligați să părăsească îndată teritoriul român.

Brigăzile de siguranță au și luat măsuri în acest scop. Partea cea mai mare a acestor ofițeri, se imbarcă la Galați pe vapoarele generalului Denikin aflătoare în portul nostru, tocmai în acest scop.

Advocați din regat, procurori la noi. Consiliul dirigent a făcut o cerere pe lângă ministerul de justiție, cu rugămintea de a provoca toate birourile de advocați din țară cu scopul a se alege un număr dintre cei mai buni advocați din regat, cari să fie apoi numiți procurori la toate tribunalele din Ardeal.

Profesorul N. Iorga în Bucovina. În Cernăuți s'a serbat cu mare alaiu ziua intrării României în războiu. Dl. N. Iorga, care se afla acolo ca oaspe, a ținut o strălucită cuvântare, în care a stăruit asupra faptului că țărănul român ne-a dat România-mare. Studenții bucovineni i-au predat dlui N. Iorga ca recunoștință o coroană.

Cât au furat nemții și ungurii din România? Pentru a înțelege mai bine pricinile care au împins guvernul român de a face rechizițiuni în Ungaria, este nimerit de a aduce aminte acum declarațiile făcute de portul Czernia fost ministru de externe al Monarhiei austro-ungare, în 2 Aprilie 1918:

„Eu am primit din România din recolta anului trecut mai mult de 70.000 tone cereale. Ce-a mai rămas precum și noua recoltă, care va fi împărțită între noi și Germania, va mai face încă 40.000 tone cereale, legume și nutreț. România ne-a dat 800.000 oi și 100.000 porci, cari vor fi predați chiar începând de-acum“. Nu trebuie să se piardă din vederi că aceste cerințe mari au fost puse României după tratatul dela București. După ce de un an și jumătate Puterile centrale goliseră România de mijloacele ei de transport, de vite și de materii alimentare, de mobilele sale, de toate mașinile și de instalațiunile industriale într'un cuvânt de tot ce se putea duce cu trenul, vapoare sau automobile. Declarația contelui Czernin arată tocmai în ce măsură a profitat Austro-Ungaria de situație.

O giună din popor. Un țigan rupt, hărănit și pocălit de foame mergând el așa pe drum, — abia mai ținându-se p'ale picioare, — ajunsese la marginea unei bălți. Stând aci, pe malul apei, deodată, ca apucat de iele, numai că n'cepu să se vaiete — tocmai ca o broască în gura șarpelui:

„Haoleo, haoleo! săriți oameni buni, mor de sete! săriți mânca-vaș..., săriți!“
La vaetele țiganului, numai că se'nfățișează un român și, auzindu-i jeletele, întrebă:

— Da bine, mă cioroiule, ce? ai turbat de strigi că mori de sete? Uite, baragladina dracului! ești chior?... Apa e la picioarele tale. N'ai decât să te pleci și să-ți umpli burthianul.

— O! Românico, mânca-ti-aș..., hasta o știam și eu...

„S'o beau, s'o beau, dar... după ce dracu s'o beau?! Că pe inima goală, canci! ...nu merge!“
Păun I. Gilortenu

CONCURS

La Resortul Afacerilor Industriale Secția V. Direcțiunea Măsurilor și Greutăților, se primesc 15 (cinsprezece) candidați pentru a fi pregătiți și pe urmă împărțiți ea funcționari la oficiile de măsurii și greutăți în Transilvania, Bănat și ținuturile ungurene locuite de Români.

În vederea pregătirii candidaților pentru serviciul verificării măsurilor și greutăților, se va organiza la Sibiu un curs special de (10) zece săptămâni. La acest curs vor fi admiși numai absolvenții școlii înalte de tehnică, sau acei candidați, cari au depus cel puțin examenul de maturitate la o școală reală și cunosc limba românească.

Petițiile provăzute cu documente de studii, de botez și indigenat în original sau copie legalizată, sunt a se adresa Consiliului Dirigent, Resortul Afacerilor Industriale la Sibiu până la 15 Septembrie e. o.

Participanții la cursuri vor primi din partea Resortului un ajutor lunar de 800 cor., pentru acoperirea trebuinței de traiu și 150 cor. pentru cheltuelile de călătorie la Sibiu.

După absolvirea cursului și depunerea examenului, candidați vor fi denumiți prin decret în clasa de salarizare conform studiilor absolvate și vor fi împărțiți la oficiu de Măsurii și Greutăți în Transilvania Bănat și ținuturile ungurene.

pt. Șeful Resortului
Secretar General,
Ing. E. Muntean m. p.

220 1—3

Un tânăr comerciant

În etate de 34 ani dorește cunoștința unei domnișoare sau văduve în etate de 20—40 ani cu scopul de a o lua în căsătorie. Oferitele cu fotografie să se trimită la Administrația „Gazetei Poporului“.

Un băiat

cu școală românească se primește ca elev la tipografia „Carpați“ a „Gazetei Poporului“, strada Orezului Nr. 41.

Caut un învățacel

pentru prăvălia mea mixtă, aș dori să aibă 2 cl. gimnaziale și din familie bună. Traian Banu comerciant în Zlatna comitatul A'bei-Inferioare. 219 1—3

Nr. 668—919

Publicațiune.

Morile comunale din Pianul de sus, plasa Sebeș, județul Sibiu se dau în arândă pe durata de 3 ani (1 Oct. 1919—1 Oct. 1922).

Licitațiunea se va ținea în cancelaria comunală la 14 Septembrie a. c.

Pianul de sus, la 30 August 1919.

218 1—1

Primăria comunei.

Doi învățacei

caut pentru prăvălia mea de tot soiul de mărfuri. Condițiunile: Au să servească 4 ani dela intrare, pe durata cărora eu mă îngrijesc de toată întreținerea lor: vîpt, locuință, îmbrăcăminte. Afară de aceasta pentru tot anul depun pe seama lor câte 1000 cor. la Asociația com. română din Ardeal Bănat, Crișana și Maramurăș, la care sumă totală voi avea drept când își vor începe cariera de comercianți de sine stătători. Petru Bărsan, mare comerciant în Bozoviciu, județul Caras-Severin, președintele Asociației comercianților români. 212 2—3

Aviz!

Se aduce la cunoștința învățătorilor, că A B Cedarul și cărțile de citire de Dr. I. Stroia, D. Lăpădat și Ion Crișan au fost aprobate de Consiliul Dirigent ca manuale de școală în ediția ultimă prelucrate în conformitate cu spiritul vremii.

Cei ce doresc a le folosi pe anul viitor școlar să se adreseze prin o corespondență Dlui Iuliu Crișan subrevizor, Sibiu care va dispune trimiterea lor. 209 4—5

Cinematograful orașului Sibiu.

Directoară: d-na H. Scholtess. Dă reprezentații zilnic la orele 9 seara. Duminică două reprezentații una la 6^{1/2} și cealaltă la 9.

7—10

Cinematograful „Apollo“ în Gesellschaftshaus.

Directoară: d-na Toth. Dă reprezentații zilnic la orele 9 seara. Duminică două reprezentații: una la 6^{1/2} și cealaltă la orele 9.

Anunțuri

și reclame

se primesc
la administrația
„Gazetei Poporului“

Leacuri renumite contra

Călbezii oilor și a vitelor cornute

se află ori și când numai în farmacia lui

SIMION ONICIU

în Abrud (Abrudbánya), jud. Alba-inf. Transilvania—România.

Fiindcă oficiile poștale nu primesc pachete, am onoare a aviza On. Public, că trimit leacurile anume cu curier, de aceea On. Public e rugat să mă avizeze, cam pentru câte oi sau vite cornute au lipsă de leacuri în comuna respectivă, căci cel mai mic cvant care se va trimite este pentru 200 oi ori 20 vite cornute.

Cu toată stima:

Simion Oniciu
farmacist.

221 1—